

Introit: *Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějте žalmy, přemýšlejte o všech jeho dívech, honoste se jeho svatým jménem, ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně.*

Píseň modlitba

Čtení: Žalm 63, 1-9

(1. Pa 16, 8-11)

Píseň

text kázání: Lukáš 15, 8-10

Bratři a sestry,

podobenství O ztracené minci se nachází uprostřed Ježíšovy promluvy k lidem, které tehdejší duchovní elita už odepsala. K celníkům a dalším hříšníkům. Farizeům a zákoníkům, tedy té duchovní elitě, se nelíbilo, že **Ježíš přijímá hříšníky a jí s nimi**. Abychom tomu lépe porozuměli, zkusme si to představit do naší dnešní situace. Určitě každý z nás ve svém okolí, nebo i ve své rodině zná někoho, jehož život by si zasloužil odsouzení a pohrdání. A teď si představte, že Ježíš by nešel k vám, ale šel by k tomuto dotyčnému vyvrhelovi na večeri. Co by to s námi dělalo? Nešťvalo by nás to? Ježíš je ale jiný. On přišel pro ztracené, aby jim dal naději. On jim chce ukázat cestu k záchraně. Ke změně. **Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.** (Lk 19, 10).

A tak když Ježíš k těmto ztraceným mluví za přítomnosti farizejských škarohldů, říká jim tři jednoduchá podobenství. O ztracené ovci, O ztracené minci a O marnotratném synu. Ta tři podobenství mají mnoho společného a v podstatě jde o totéž. Ztracenost, nalezení a velká radost nad hříšníkem, který se ztratil, avšak činil pokání a vrátil se.

Nicméně podobenství O ztracené minci je přeci jen od těch dvou trochu odlišné. To, že všichni někdy býváme zatoulanými ovci, anebo marnotratnými dětmi, tomu jistě dobře rozumíme. Stejně tak víme, že pastýřem, který hledá ztracenou ovečku je Pán Ježíš, potažmo do role otce marnotratného syna si dokážeme celkem snadno dosadit Otce nebeského. Kdo však v podobenství O ztracené minci je ta žena a koneckonců právě ta mince? Jak to uchopit, jak tomu dobře porozumět?

Všechna tři podobenství mají stejný závěr a o to tady jde především. Porovnejme to. U ztracené ovce čteme: **Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.** U mince: **Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.** A u marnotratného syna: **Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.**“

Bratři a sestry, příští neděli již vstoupíme do adventu. Dnes máme poslední neděli církevního roku. Málokdo však ví, že ve středu byl **den pokání a modliteb**. Pokání znamená změna smýšlení, změna životních postojů, změna směru. Nejlépe to vystihuje marnotratný syn, který ve své bídě a ztracenosti jde do sebe, obrací svou cestu a vrací se s pokorou k otci. Pastýřem nalezená ovce neutíká, nevzdoruje, je už vysílená, nechá se naložit na pastýřova ramena a on ji nese domů. V jakém smyslu ale pochopit ztracenou a zakutálenou minci? Copak ona za to může, že se ztratila? Nemůže za to naopak ta žena? A mohli bychom si vůbec představit v té Boží roli právě tuto ženu? Co bychom si o ní mohli myslet? Že je nepořádná, roztěkaná, zapomětlivá? Že neví, kam minci dala nebo položila? Copak Bůh je takový? O té ženě nám v tomto podobenství ale není řečeno, že by taková byla. Je tam jen řečeno, že **z deseti mincí jednu ztratila**. A Pán Ježíš možná záměrně má na mysli konkrétní minci. Tzv. drachmu. Byla to velmi drobná mince o váze pouhé do 6ti gramů. Byla malá, avšak její hodnota byla poměrně velká. Něco jako výdělek za jednu celodenní směnu. Kolik to tedy bylo, to si spočítejte sami, kolik, kdo vyděláváte. Nicméně taková malá drobná mince se lehce zakutálí, když otevřete peněženku, nebo když vám vypadne z ruky, nebo když vám jí někdo ukradne. A i když se vám ztratila, neznamená to ještě přece, že jste nepořádní. A liché by taky jistě bylo, kdybychom si mysleli, že ti ztracení hříšníci vypadli Bohu z rukou jako ta mince. Nebo, že by se to celé dílo Boží Bohu nějak z rukou vymklo. Na druhou stranu je zde skutečnost, že Bohu se ztratili ze svévole celé generace, celé národy a mnoho lidí je ztracených pro věčnost. Bůh to však tak nechce. On touží po tom, aby každý byl zachráněn pro věčný život. Proto poslal svého Syna do tohoto světa k těmto ztraceným. Obětoval Ho. A máme-li Boha připodobnit k té ženě, pak si povšimněme spíše jejího jednání. Ona si nesedla někde do koutu, nereptala, neskuhrala, nestěžovala si, nebyla sebelítostivá, nehroutila se, nepropadala hysterii, nepotřebovala politovat a ani nikoho neobtěžovala, aby jí nějak pomohl. Byla to žena akce. Ona **rozsvítila lampu, vymetla celý dům a hledala tak dlouho a pečlivě, než minci našla!** Pro naši představu je potřeba si uvědomit, že v Ježíšově době neměly domy povětšinou žádná okna, olej na svícení do lampy byl velmi drahý. Podlahy navíc byly hliněné a taková malá mince se tam snadno zašlápla a už nebyla k nalezení. Bylo tedy třeba hledat velmi pečlivě. Pokud bychom ale měli připodobnit roli té ženy k Bohu, pak určitě bych začal tím, že ona neměla radost z toho, že se jí mince **ztratila**. Když člověku něco chybí, pak ho to jistě netěší. Ty pocity jsou jistě jiné. Což teprve Bůh? Ve své lásce k nám lidem prožívá ve svém srdci také bolest, když se mu jeho děti ztrácí. Nejlépe je to vidět v tom podobenství O marnotratném synu, kdy otec neustále svého syna vyhlíží. Jak moc mu chybí. Bůh ale podobně jako ta žena nebude sedět někde sebelítostivě

v koutě, nýbrž nás bude neustále **pečlivě a vytrvale hledat. Lampou**, kterou Bůh **rozsvítil** nad tímto světem je jeho Syn Pán Ježíš Kristus. A ty, kteří se nedali nalézt, tam je někdy potřeba použít i tu **metlu**, což nemusí být zrovna příjemné. Jak je ale psáno: **Z rozmaru lidské syny nepokoří.** (Pláč 3, 33) Na druhou stranu Bůh má moc odměst z našich životů veškeré nánosy bahna a veškeré nečistoty hříchu. Jsme někdy bezradní a nemohoucí jako ty mince. Možná nás mnozí už i zašlapali. V hlíně si můžeme připadat jako bezcenní, protože tam nesloužíme tomu účelu, ke kterému jsme byli vytvořeni. Dejme se tedy Pánu nalézt, neboť On to s námi nevzdá! Nestačí mu devět mincí, 99 oveček, nestačí mu zachráněné miliony, On nebude plně šťastný, pokud bys mu ty chyběl, protože i tebe neskutečně neskonale miluje.

Ovšem ani ty nebudeš šťastný, pokud nebudeš mít Boha. Protože bez Boha ve svém životě ti prostě bude něco scházet. Můžeš mít skoro všechno, a přece nebudeš šťastný. Bratři a sestry, to podobenství **O ztracené minci** nám dovolí podívat se na něj tak trochu ještě jinak. Obráceně. Ta žena tu může představovat také každého z nás, kteří už jsme poznali Boha. Do chvíle, kdy má tato žena všechno, je šťastná. To číslo **10** u těch **stříbrných mincí** je biblickou řečí míněno číslo dokonalosti, jisté plnosti. Např. máme deset přikázání, počítáme do desíti. Tady je potřeba si uvědomit, že ta žena měla **10 mincí**. Tzn. měla plnost. Měla všechno. Byla šťastná. Skutečnou plnost ale můžeme prožívat pouze tehdy, když máme Boha, když máme víru v Krista. Avšak jsme lidé, někdy se i nám stává, že naše víra se nám někde ztratí. Pak jsme nespokojení, protože nám něco schází, jelikož náš život není úplný. Někomu to možná může přijít nedůležité. Ale pokud celku chybí jediná část, pak je to poznat. Je to stejné jako např. u žen blízkého východu. Ty nosily čelenky s takovými zavěšenými třpytkami. Má se za to, že to byli právě tyto drobné mince. A když si představíte ženu, která chce být hezká a chce si vzít tuto čelenku, ale něco jí tam chybí, tak hlavně ženy asi ví, jak se cítí. Nebo když ztratí jednu náušnici, nebo drahý šperk. Co tedy dělat, když nejsme šťastní? Když víme, že nám chybí potřebná víra? Tou inspirací nám je právě tato **žena z podobenství**. Je to žena akce. Neskuhrá, nebrečí nad rozlitým mlíkem, je to žena akce, která nám ukazuje, že **ten, kdo hledá, tak najde**. Ovšem není-li takového typu akce, pak nemůže být ani reakce. Stále je mnoho lidí, kteří místo toho, aby řešili svou situaci, přehazují svou zodpovědnost na druhé, druhé viní z toho, kam se dostali, uzavírají se do sebelítosti, do hořkosti, rezignují na všechno. Jsou podobní těm, kteří když ztratí klíče, tak si sednou anebo odejdou, místo toho, aby to řešili. Pro svou pohodlnost ztratí domov. Pro svou pohodlnost, pýchu, sobeckost a pohrdání mnozí ztrácí ten Boží domov. Bůh nás však neustále volá k pokání. Vyzývá nás k hledání. **Hleďte mou tvář. Hleďte mou vůli**. Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale já občas prožívám prázdnotu. Mám devět mincí, ale ta jedna mi chybí. Mohu se obalit čímkoliv, zabavit mnohými radostmi, ale něco mi chybí. A je to právě Bůh. A Bůh touží po tom, abychom Ho hledali. A jak je psáno: **Bůh se odměňuje těm, kteří Ho hledají.** (Žd 11,6) Jinými slovy, **kdo hledá, ten najde. Kdo nehledá, ten nenajde.**

Jak a kde tedy, bratři a sestry, máme hledat Boha? Zmínil jsem den pokání a modliteb. K pokání tzn. ke změně smýšlení a směru už jsme se vyjádřili. Modlitba je však další důležitá věc ke hledání. K tomu je potřeba samozřejmě čist a naslouchat Božímu slovu. **Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.** (Ž 119,105) Ovšem zase. Když vezmete a otevřete Bibli, je to jako byste vzali z poličky lampu. Stačí ovšem lampu jenom vzít a držet? Ta žena z našeho příběhu jí musela **rozsvítil**. Tak i my potřebujeme rozsvítil Boží slovo pro naši potřebu právě modlitbou. Prosbou k Duchu svatému, aby nám otevřel všechny smysly. Abychom dobře **rozuměli, slyšeli a viděli**. A aby bylo vidět do všech zákoutí našeho života. V tom podobenství, bratři a sestry, nemůžeme vidět jen radost nad těmi, kteří Boha neznali a nyní uvěřili. To je jistě to zásadní. Patříme-li Kristu, má Bůh z nás radost. Avšak tu radost potřebujeme prožívat stále znovu i my. A můžeme ji prožívat na každý den. Někdy cítíme tu prázdnotu, protože Boha vůbec nehledáme. Hledáme zábavu a rozmary. Brzy ale zase poznáme, že nám něco chybí. Přijali jsme Krista do svého života, avšak pod nánosem všelijaké světské špíny a naší hříšné nečistoty, nebo i pochybností a strachu, se nám Ježíš v tom našem srdci v tomto prachu někde ztratil. Anebo ještě hůř, díky naší tvrdosti jsme ho zašlápli do hlíny, jako tu nepatrnou, byť drahocennou, minci. Co dělat? To, co ta žena v příběhu. Vzít Bibli, v modlitbě jí rozsvítil, nechat se Božím slovem usvědčit a skrze pokání vzít metlu a všechno zlé vymést ven ze svého srdce, ze svého života. Pak můžeš prožívat onu radost jako ta žena, protože jsi znovu našel víru, co jsi ztratil.

A ona, když **nalezla tu minci, svolala své přítelkyně a sousedky a řekla: „Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peníz, který jsem ztratila.“** Když má člověk obrovskou radost, nelze to jen tak skrýt. Když máme z něčeho radost, chceme se určitě i my s ní podělit. Poradovat se s ostatními. A je úžasné, že tu samou radost, kterou prožívají nebesa nad hříšníkem, který je nalezen, můžeme prožívat také my už i zde na zemi, navzdory různým okolnostem. A tak vám říkám, chybí-li vám tato radost, **hleďte a naleznete**. To souznění s celým nebem rozhodně stojí za to. Amen. Modlitba píseň

Slovo poslání: Matouš 7, 7-11

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň